

Alison

Život nekončí

Pravdivý příběh zázraků, naděje
a vítězství nad lidskou brutalitou

vypráví Marianne Thammová

TRITON

Marianne Thammová **ALISON – ŽIVOT NEKONČÍ**

... Jako přízrak ze tmy se vedle mě vynořila propadlá tvář vychrtlého mladého blondáka. Zrak mi ihned padl na dlouhý, tenký předmět se zašpičatělou čepelí, připomínající nůž na dopisy. Na krku jsem ucítila jeho chladné ostří. Jakoby ze vzdálené planety ke mně dolehlo tlumeným, vyrovnaným hlasem: „Posuň se, nebo tě zabiju.“ Přesto, že téměř šeptal, duněla mi ta slova v hlavě...

Tak se započala Alisonina hrůzná pouť s dvěma bezcitnými zabijáky, kteří ji znásilnili, pobodali tolikrát, že se lékaři nemohli dopočítat ran, prořízli jí hrdlo a v domněnání, že je mrtvá, ji ponechali na špinavé pláži vzdálené mnoho mil od jejího bydliště. Alison se však smrti dokázala vzepřít. A nejen to, vzdorovala svému osudu a nedovolila svým násilníkům, aby ji připravili o budoucnost.

Život nekončí je vítězný příběh ženy, která odmítla stát se obětí. Mravní síla, s kterou překlenula vážné fyzické i duševní trauma, a způsob, jakým dokázala přeměnit otřesnou zkušenost v pozitivní životní filozofii, jsou inspirací pro nás pro všechny.

Překlad Renata Hájková

Brožovaná, 280 stran, 269 Kč, ISBN: 978-80-7553-457-6, EAN: 9788075534576

Zakoupit můžete zde <http://www.tridistri.cz/alison-zivotnekonci?ItemIdx=6>

Ukázka z knihy, slovo překladatelky, rozhovory na následujících stranách

Nakladatelství TRITON, s.r.o., Vykáňská 5, Praha 10, tel.: 226 220 025,
email: distribuce2@triton-books.cz, www.tridistri.cz

Mluvili anglicky a bylo mi jasné, že to dělají proto, aby mě vystrašili, aby mi nahnali hrůzu. Očividně se dobře bavili. „Jo, asi jo,“ zněla odpověď. „Co myslíš, že by si Oom Nick přál, abysme s ní udělali, hm?“ zvolal jeden z nich. Starý Nick? To je přece přezdívka pro Satana; pamatovala jsem si to z dob, kdy jsem začala chodila do kostela. „Řek bych, že chce, abysme ji zabili,“ odpověděl se smíchem ten druhý. Stále jsem jim nevěřila. Stále jsem si myslela, že mě chtějí pouze zastrašit. Určitě jen blafují. Za celý večer jsem nepřiznala, že se bojím, a oni teď chtějí hrát krutou hru. Chtějí mě týrat, chtějí, abych se zhroutila, abych křičela a brečela, abych je prosila o milost. Chtěli mít nade mnou moc a já nebyla ochotna jim ji dopřát. „Svlíkni se,“ přikázal Frans. Proboha, už zase, zhrozila jsem se. Povzbudilo mě však – pokud se vůbec o něčem takovém v podobné situaci dá mluvit –, že mají v úmyslu mě zde nechat, byť nahou. Proč jinak by mi to nařizovali? Jejich zábavná noc vyvrcholí mým naprostým ponížením. Alespoň jsem stále naživu. Znovu jsem si svlékla každou část oblečení – tílko, šortky, plavky. Sandály jsem si nechala na nohou a doufala, že si toho Frans nevšimne. Jestli se vypravím pěšky do Port Elizabeth, budou se hodit, uvažovala jsem. Sandály neviděl, ale šperky ano. „Hele, Theunsi,“ zavolal, „tady máš nějaký prstýnky.“ „Sundej je,“ nařídil mi.

Svlékla jsem tři prsteny, dva jednoduché stříbrné a jakousi skládačku, kterou jsem naschvál uvolnila. Theuns je popadl a nasadil si je na prst. Chvilí si hrál se skládačkou, nepodařilo se mu ji však složit, dal si tedy prstýnek do kapsy a nakonec vklouzl za Franse a usadil se na zadním sedadle.

Nepochybovala jsem, že teď mě pustí. Místo toho mě Frans totálně zaskočil. V jednu chvíli byl vedle mě a v dalším momentě seděl obkročmo na mém sedadle přimáčknutý na mě. Jeho drobné ruce mi tiskly krk jako svěrák. Začala jsem se dusit. Překvapilo mě, jakou má znenadáni sílu. Ten člověk věděl, co dělá, a hodlal to dotáhnout do konce. Opět mě do nosu praštil jeho nechutný nikotinový dech, jak se obličejem téměř dotýkal mého. Podívala jsem se mu do očí. Vypadaly chladně a kruté a zíraly přímo do mých. Jeho pohled byl pronikavý, nicméně prázdný. Vůbec jsem nedokázala odhadnout jeho výraz, zřetelně se mi nedařilo s ním navázat kontakt. Neuměla jsem se dotknout jeho duše. „Prosím tě, nezabíjej mě,“ zasípala jsem. „Promiň.“ Víc neřekl. Napřímil se, aby mi sevřel krk, a mně při tom povolila střevo. Poslední pocit, na který si pamatuji, byl pocit trapnosti. A pak vše zčernalo. Jako když člověk vypne televizi a pozoruje skomírající obrazovku. Přívál studeného vzduchu mi zaplnil plíce a najednou jsem se probrala z bezvědomí. Došlo mi, že se se mnou dělo něco strašného. Už jsem neseděla v autě, nýbrž jsem ležela venku na písku mezi rozbitými lahvemi a plechovkami od piva. Jeden z mužů klečel nade mnou. Neviděla jsem mu do obličeje, ale vnímala jsem jeho paži, která se zuřivě pohybovala sem a tam. Měsíc svítil přímo za jeho hlavou a vytvářel nad ní bizarní svatozář. Byl to příšerný pohled.

Panebože, on mi podřezává hrdlo. Uvědomila jsem si, že se kůže rozštěpila a při tom vydala zvuk mně zcela neznámý. Napočítala jsem osm šlehů. Sem tam, sem tam, sem tam, sem tam. Překvapivě jsem necítila žádnou bolest. Necítila jsem vůbec nic.

Alison při jedné ze svých přednášek

Oslava vítězství nad lidskou brutalitou

V anglicky mluvících zemích je jméno Alison docela běžné. Vyřknete-li jej však v Jižní Africe, každému vytane na myslí jediná Alison – dlouhovlasá jemná dívka (i když dnes už paní, nic ze svého půvabu neztratila), kterou před událostí, jež jí změnila život, znal pouze okruh jejích bližních a přátel. Pak však přišla osudná noc, která – jak výstižně praví slogan – transformovala obyčejnou dívku v neobyčejnou hrdinku. Oproti své vůli se Alison ze dne na den stala idolem a symbolem statečnosti. Podobně jako události relativně významnější dokázal její příběh sjednotit národ a stal se předmětem nekonečných debat, novinových článků, besed apod.

Návrat do běžného života – už nikdy ne normálního – po tak hrůzných zkušenostech nebyl pro Alison jednoduchý po stránce fyzické a už vůbec ne psychické. To, jak se se svým údělem vyrovnávala, popisuje její kniha *Život nekončí*.

Útokem život pro Alison opravdu neskončil, naopak se před ní otevřela celá škála možností a tak zahájila svoji novou kariéru motivační řečnice, která se nebojí o svých zkušenostech mluvit zcela otevřeně a dokáže dodat odvahu i inspiraci každému, kdo jí naslouchá.

Poprvé jsem Alison slyšela na její přednášce někdy kolem roku 1997, kdy zavítala do našeho malého městečka. Hala tamní základní školy praskala ve švech, a přesto když Alison promluvila, nastalo takové ticho, že byste slyšeli i špendlík spadnout na zem. Nikdo ani nedutal, když naprosto věčným tónem líčila události oné noci – člověk se přišel, že chvílemi ani nevnímá slova vypovídající o neskutečné hrůze, ale nechává se unášet jejím uklidňujícím a sympatickým hlasem. Je to již dávno, přesto si pamatuji na jedno moudro, které mě

tehdy zaujalo. Na dotaz, proč se dala cestou motivační řečnice, Alison odpověděla: „Je to podobné jako s oním mužem, co hází zpátky do moře hvězdice vyplavené na pláž. Okolojdoucí se podívají nad jeho beznadějnou činností – vždyť moře hvězdice opět vyplaví. Muž na to odpoví: ‚I kdybych zachránil jen jednu, pak moje úsilí stojí za to. ‘ “ Alison nezachránila jen jednu „duši“, ale ovlivnila spoustu žen - a to i daleko za hranicemi JAR - které v sobě dříve nenašly odvahu postavit se čelem svému osudu.

Později jsem měla tu čest setkat se s Alison osobně a vždy na mě její vystupování a přístup k ostatním hluboce zapůsobily. Alison je otevřená problémům druhých a snaží se vždy najít nestranné řešení, na druhé straně je to osoba velice skromná, která nerada dává druhým nahlédnout do svého soukromí.

Na jejích webových stránkách se dočteme, že Alison žije v přímořském městě George se svými dvěma syny, kterým o své zkušenosti vypráví jen tolik, kolik je adekvátní jejich věku. Vychovává je v duchu svého učení k tomu, aby z nich vyrostli „správní chlapi“ se zdravým sebevědomím a respektem vůči druhým. O její přednášky je neustále zájem, proto často cestuje po celém světě. Jedinečnost jejího příběhu netkví v tom, že přežila tak brutální útok, ale ve způsobu, jak se se svou zkušeností vypořádala. Svým postojem dokazuje platnost výroku, který se stal jejím životním krédem: Málokdy můžeme ovlivnit situaci, v níž se nacházíme, ale vždy se můžeme rozhodnout, jak na ni budeme reagovat.

Ačkoliv by se na první pohled mohlo zdát, že příběh zanechá ve čtenáři deprimující dojem, pravý opak je pravdou. Kniha je oslavou vítězství nad lidskou brutalitou, nad fyzickými i duševními šrámy; je oslavou života. V žádném případě není určena pouze ženám, a už vůbec ne jen těm, které si prošly traumatickou událostí. Napětí, exotiku, povzbuzení i mnoho skrytých poselství v ní najdou bezesporu i čtenáři mužského pohlaví.

Renata Hájková, překladatelka knihy

Alison o svém „druhém“ životě

Alison je pozoruhodná žena.

18. prosince 1994, bylo jí 27 let, ji v Port Elizabeth Frans du Toit a Theuns Kruger brutálně napadli a znásilnili. Více než třicetkrát ji bodli do celého těla a na krku oběti zanechali šestnáct řezných ran. Alison si jednou rukou držela střeva a druhou přivolávala pomoc. Příběh vzbudil světovou pozornost. Marianne Thammová napsala knihu a inspiroval i režisérku Ugy Carliniovou k natočení filmu.

K němu také směřovala první otázka. Film byl neuvěřitelně dobře přijat. Co to pro vás znamená?

Pozitivní reakce lidí mě ohromily. Za jejich přízeň jsem vděčná, je to inspirativní a povzbuzující. Víím, že se režisérka Ugy Carliniová snažila propagovat myšlenku tohoto filmu pro získání dalších lidí k podpoře projektu proti násilí. Je tedy opravdu skvělé vidět všechny ty pozitivní reakce.

Jak těžké je každé ráno se probudit – dokonce i teď, po více než dvaceti letech od útoku, a nacházet životní rovnováhu?

Bylo to už dávno a po absolvování spousty terapie jsem se rozhodla, že nebudu každou špatnou náladu nebo duševní rozpoložení svádět na prodělané brutální napadení. Je pravda, že takový traumatizující zážitek nikdy nezmizí a že by mě mohl občas obtěžovat a limitovat. Ale mám špatné dny jako všichni ostatní a měla jsem je i před útokem.

Jak probíhala práce na filmu? Nemohlo být pro vás vůbec jednoduché vracet se na místa, kde se všechna ta hrůza odehrávala a vy si ji musela znovu vybavovat...

Hodně jsme diskutovali o tom, co má film zobrazovat. O technických věcech moc nevím, tak jsem do nich nezasahovala. Samozřejmě jsem hovořila o všem, co jsem prožila, ale nebylo to pro mě těžké, protože jsem zvyklá o tom zážitku mluvit. Spíše bylo pro mě těžší

svěřovat se s osobnějším věcmi, které obvykle držím v soukromí.

Jste spokojena s výsledkem? Jak těžké pro vás bylo to znovu vidět na filmovém plátně?

Myslím, že film je velmi dobrý a jsem hrdá na konečný výsledek. Citlivě zobrazuje drama, které se odehrálo, ale nesnaží se dělat to strašnější, než to musí být. Měla jsem pocit, že se mi to zdá a určitě nebylo příjemné znovu sledovat dávno prožité hrůzy. Ale ohromila mě má vůle přežít, nevím, kde se ve mně vzala.

Viděli film vaši synové, nechala jste je dívat?

Ne, neviděli a ukáži jim ho později, až budou trochu starší, tedy pokud budou chtít. I když oba vědí, co se mi stalo, domnívám se, že by bylo pro ně traumatické, kdyby se teď dívali na to, jak je jejich matka tak strašně zraněná a zranitelná.

Co byste vzkázala dospívajícím dívkám?

Aby si za pomoci rodičů a školy uvědomovaly svou vlastní hodnotu, že jsou hodny ochrany a že o sebe musí pečovat. Rovnost pohlaví by již neměla být pro ně něco, za co musí bojovat, ale běžnou normou.

A chlapcům?

V podstatě totéž, že oni a dívky jsou jedinečné bytosti hodné stejné úcty a ochrany. Naši synové by měli být povzbuzováni k tomu, aby byli příkladem pro ostatní v úsilí vyhýbat se nevhodným a ponižujícím komentářům, vtipům a chování vůči dívkám a ženám.

Dokážete si vůbec představit, jak byste žila, kdyby k útoku na vás nedošlo?

Je těžké si to představit, ale víím, že by mi trvalo déle uvědomit si svůj potenciál. Byla jsem někdo, kdo opravdu nevěřil svým schopnostem napomáhat změnám, které jsem chtěla vidět kolem sebe. Skoro jsem nucena uznat, že napadení pro mě znamenalo obrovský posun směrem k životnímu poslání. Takže v mnoha ohledech musím být vděčná za to, že jsem se stala obětí tak hrozných věcí.

(Ze zahraničních pramenů)